

Хвалилась, захиляючись, Свиня:
— То ви аж там, ув Африці, бували
Й того не знали,
Що наша мати — Бегемотова рідня?
Аякже! Ми звідтіть, із того роду,
Але ж бо тут нема таких боліт,
І ми за сотні літ
Перевелись, спаскудили породу.
Якби нам знов у теплі ті краї,
То ми росли б ще більші, ніж корови,
Бо там — умови:
Куди не глянь — болото та гної... —
Вона б іще щось, може, говорила,
Та до хліва помії принесли,
Корито повне налили —
Уже від пійла не відірве рила.

Сміявся Кінь: «Он в чім свиня зарита! Не родоводу ти шукаєш, а корита».

1976

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.